

26. neděle v mezidobí C

Usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. (1 Tim 6,11-12)

První čtení

Amos 6,1a.4-7

Toto praví všemohoucí Pán: "Běda těm, kdo si zpupně žijí na Sióně, bezstarostně na samařské hoře! Léhají na ložích ze slonoviny, hoví si na divanech, jídají jehňata ze stáda a telata vykrmená v chlévě. Prozpěvují si za zvuku harfy, vymýšlejí si jako David hudební nástroje. Z misek pijí víno, nejlepším olejem se natírají, ale nad Josefovou zkázkou se netrápí. Proto nyní půjdou v čele vyhnanců do zajetí, skončí jástot povalečů!"

Druhé čtení

1. Timotejovi 6,11-16

Boží muži, usiluj o spravedlnost, zbožnost, víru, lásku, trpělivost, mírnost. Dobře bojuj pro víru, zmocni se věčného života. K němu jsi byl povolán, a proto jsi složil před mnoha svědky slavnostní vyznání. Před Bohem, který všemu dává život, a před Kristem Ježíšem, který před Ponciem Pilátem vydal slavnostní svědectví, ti nařizují: Uchovej nauku bez poskvrny a bez úhony až do slavného příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Ten (příchod) nám ukáže ve svůj čas blahoslavený a jediný Panovník, Král králů a Pán pánů. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle. Nikdo z lidí ho neviděl, ani uvidět nemůže. Jemu (patří) čest a věčná moc!

Evangelium

Lukáš 16,19-31

Ježíš řekl farizeům: "Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do šarlatu a kmentu a každý den pořádal skvělou hostinu. U jeho dveří léhal jeden žebrák – jmenoval se Lazar – plný vředů a rád by utišil hlad aspoň z toho, co padalo z boháčova stolu; a (ještě k tomu) přicházeli psi a lízali mu vředy. Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náručí. Pak umřel i boháč a byl pohřben. V pekle v mukách zdvihl oči a viděl zdálky

Abraháma a v jeho náručí Lazara. A zvolal: 'Otče Abraháme, slituj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň koneček prstu ve vodě a ovlaží mi jazyk, protože zakouším muka v tomto plamenu.' Abrahám však odpověděl: 'Synu, uvědom si, že ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje, a ty zakoušíš muka. A k tomu všemu zeje mezi námi a vámi veliká propast, tak nikdo nemůže přejít odtud k vám, i kdyby chtěl, ani se dostat od vás k nám.' (Boháč) řekl: 'Prosím tě tedy otče, pošli ho do mého otcovského domu. Mám totiž pět bratrů, ať je varuje, aby se také oni nedostali do tohoto místa muk.' Abrahám odpověděl: 'Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou!' On však odporoval: 'Ne, otče Abraháme! Ale když k nim někdo přijde z mrtvých, pak se obrátí.' Odpověděl mu: 'Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby vstal někdo z mrtvých.'"

K zamyšlení

První čtení a čtení dnešního evangelia zdůrazňují, že ten konkrétní život, který se rozhodne následovat Krista a zaměří se na určitou oblast, musí jít příkladem v solidárnosti s chudými. Kdyby náš život víry spočíval pouze na zbožných myšlenkách, rozhovorech a liturgických úkonech, pak by byla tato víra méně hodnotná. Jde o konání vycházející z živého vztahu s Bohem a o rozpoznání Boha v lidech kolem nás. Tak drastické příklady jako ten dnešní chtějí zdůraznit tuto potřebu.

Kdo je ten bohatý v našem podobenství? Bohatý je každý muž a každá žena. Je to každý člověk, který chce svůj život prožít jen sám pro sebe. Jeho vina nespočívá primárně v tom, že je bohatý. Jeho vina je, že nevnímá, co se děje kolem něj. Slepota očí pochází ze slepoty srdce. V každém z nás je kus tohoto boháče, když nás nepohne nouze našich bližních a my jsme vůči nim lhostejní.

Lazar je ten chudý, bez pomoci, který je odkázán na naši pozornost, který je na tom hůře než my. Je zajímavé, že boháč nemá jméno, jelikož jeho jméno se ve světě nepočítá, který jak se zdá je v naší společnosti úplně bezvýznamný. Ten, kterým je opovrhováno dostává jméno, které nese poselství: Lazar znamená "Bůh pomáhá". Bůh se sklání k poníženým, bezmocným, vyvrženým, ztýraným. Zná je a volá je jejich jménem a tím zachovává jejich důstojnost nezávisle na jakémkoliv lidském soudu. Jsme chudí a bohatí zároveň – a jako chudí a bohatí jsme odkázáni na Boží slovo, abychom neupadli do beznaděje a rezignace nebo z pýchy a přesvědčeného sebevědomí neminuli cíl našeho života.

Konec podobenství ukazuje, že se nejedná o zemřelé, ale o živé ("bratry"). Živí mají možnost rozpoznat to podstatné ("Mojžíše a proroky"). Jde o zacházení s těmi, kteří nemají stejný potenciál – Amos, který je neúnavný v prosazování spravedlnosti, i když mu hrozí soud za zradu. Prorocké poukazy na nevyhnutelné důsledky lidského způsobu života nám musí stačit k tomu, aby nás pohnuli ke změně našeho chování, abychom byli schopni odhalit každého chudého, vystrašeného, plného hořkosti, zoufalého, nemocného, ubitého starostmi, který čeká před našimi dveřmi na naši pomoc, teplo, toleranci, vnímavost a čas ... Výmluva "To jsem nevěděl" nás jednou neomluví!